

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej nr 009249 z dnia 6 września 2007 r., Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwot innych niż wnioskowane. Regionalny program operacyjny „Campania” 2000 — 2006 (nr CCI 1999 IT 16 IPO 007);
- oraz wszelkich wcześniejszych aktów związanych z tymi notami lub na których podstawie zostały one wydane i w konsekwencji obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne jak przywołane w sprawie T-345/05 Republika Włoch przeciwko Komisji ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2007 r. — Francja przeciwko Radzie

(Sprawa T-382/07)

(2007/C 283/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.-L. During, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 809/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 894/97, (WE) nr 812/2004 oraz (WE) nr 2187/2005 w odniesieniu do pławnic ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rozporządzenie będące przedmiotem niniejszej skargi ma na celu jednolite zdefiniowanie pławnic. Skarżąca kwestionuje definicję przyjętą w tym rozporządzeniu w zakresie, w jakim włącza ona do kategorii pławnic sieci takie jak sieć do połowu tuńczyków „thonaille” i z tego powodu włącza je do zakresu

zakazu ich stosowania przewidzianego w art. 11 rozporządzenia nr 894/97 ⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżąca twierdzi w pierwszej kolejności, że nieważność zaskarżonego rozporządzenia należy stwierdzić z powodu braku uzasadnienia, ponieważ nie podaje ono powodów, dla których rozszerza ono ograniczenia stosowania pławnic na sieci stabilizowane takie jak sieć „thonaille”.

Po drugie zaskarżone rozporządzenie narusza jej zdaniem również zasadę proporcjonalności, ponieważ zakaz stosowania pławnic, tak jak zostały one zdefiniowane, ma charakter oczywiście nieproporcjonalny, biorąc pod uwagę cele, które zakaz ten ma realizować, oraz cechy szczególne sieci „thonaille” w porównaniu do innych rodzajów pławnic.

W końcu skarżąca utrzymuje, że zakaz stosowania pławnic, tak jak zostały one zdefiniowane w rozporządzeniu nr 809/2007, jest dyskryminujący, ponieważ ze względu na ich cechy szczególne brak jest uzasadnienia dla traktowania sieci typu „thonaille” w taki sam sposób jak inne pławnice.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, str. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 894/97 z dnia 29 kwietnia 1997 r. ustanawiające środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych (Dz.U. L 132, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2007 r. — Comune di Napoli przeciwko Komisji

(Sprawa T-388/07)

(2007/C 283/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Comune di Napoli (przedstawiciele: F. Sciandone i G. Tarallo adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)3893 z dnia 8 sierpnia 2007 r.;
- zasądzenie odszkodowania od Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)3893 z dnia 8 sierpnia 2007 r., w której pozwana dokonała korekty finansowej pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej skarżącej na realizację projektu „Sieć punktów telematycznych miasta Neapol”, oraz naprawienie szkód przez nią spowodowanych.

W uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi:

- Nielogiczność, nieodpowiedniość i całkowity brak przesłanek prawnych i faktycznych przyjętych za podstawę decyzji, ponieważ Komisja świadomie nie uwzględniła wszystkich kryteriów (formalnych i materialnych), które powinny być zostać ocenione w celu prawidłowego zastosowania art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, co w konsekwencji powoduje, że jej ocena wystąpienia nieprawidłowości zarzucanych skarżącej jest bez wątpienia błędna;
- Błędą interpretację i zastosowanie pojęcia nieprawidłowości, o którym mowa w art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, ponieważ zarzuty względem skarżącej nie są objęte pojęciem „istotnych zmian” rodzaju lub warunków wykonania finansowanego działania, ani też kategorią „wydatków niedopuszczalnych” w rozumieniu budżetu wspólnotowego;
- Odpowiedzialność Komisji za początkowe opóźnienie projektu, ponieważ porozumienie o finansowaniu zostało zatwierdzone przez Komisję w dniu 14 lipca 1997 r. i notyfikowane Comune di Napoli dopiero 25 lipca 1997 r., chociaż datą rozpoczęcia projektu i dopuszczalności wydatków był dzień 1 lipca 1997 r.;
- Nieuwzględnienie w ramach oceny dopuszczalności wydatków całego okresu siedmiu miesięcy, który Komisja przyjęła w celu zatwierdzenia zmiany projektu zgłoszonej przez skarżącą;
- Błędny wniosek Komisji, że wykrycie azbestu i mające po tym miejsce opóźnienie spowodowane jego usuwaniem nie stanowi siły wyższej;
- Błędne ograniczenie skutku zawieszającego wyroku Tribunale Amministrativo Regionale do okresu od 2 sierpnia

2001 r. (dzień wydania wyroku) do 5 grudnia 2001 r. (dzień doręczenia wyroku drugiej instancji wydanego przez Consiglio di Stato) oraz ograniczenie tego okresu tylko do faktur wystawionych w ramach przetargu na dostawę sprzętu informatycznego, który sam był przedmiotem zawieszenia;

- Naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ Komisja w żaden sposób nie uwzględniła przy obniżeniu dofinansowania, że skarżąca działała w dobrej wierze, że charakter i ciężar (rzekomej) nieprawidłowości był nieistotny, że finansowane działanie zostało faktycznie zrealizowane i w końcu że kwestionowane okoliczności w części wywołane zostały przez samą Komisję, a w części przez siłę wyższą;
- Naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ decyzja nie wyjaśnia, dlaczego zarzucane nieprawidłowości należy uważać za „istotne”;
- Jeżeli chodzi o odszkodowanie, skarżąca podnosi, że nawet jeżeli zachowanie Komisji nie zostanie ocenione jako bezprawne, to jednak spowodowało ono szkody. W szczególności decyzja w sprawie zwrotu pomocy spowodowała nieprzewidywalne i niezwykłe szkody, w szczególności jeżeli uwzględni się, że działanie zostało zakończone pozytywnie i z gratulacjami ze strony samej Komisji.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 września 2007 r. — ReckittBenckiser przeciwko OHIM

(Sprawy połączone: T-2/05, T-3/05, T-49/05, T-118/05 i T-119/05) ⁽¹⁾

(2007/C 283/74)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 19.3.2005.